

הידיעה היתה מוזרה בעיני קוראים ממי. נאמר בה כי טדי קולק ומשה דיין, שניים מצעירי ההנהלה של ביני, יצאו לקפריסין בשליחות ארכיאולוגית. אולם קולק לא עסק מעולם בתחביב אופנה זה, ואילו משה דיין רחוק מלהיות ארכיאולוג מקצועי, מסתפק באוסף מוצגים ארכיאולוגיים בגינת ביתו בצהלה.

אך הקורא הבלתי ימיה יכול היה לקרוא בין השורות, שליחותם של שני הדיפלומטים החובבים לקפריסין, ערב שיחזורו הסופי, באה כדי לרכוש ברגע האחרון את ידידות האדונים החדשים של האי, בעל החשיבות האיסטורית העצומה לגבי ישראל. אפי' נכ' ללו במשלחת כמה אנשי מקצוע לשיחזור אתר היסטוריים, תואר הביקור כמדיני מובהק בעיתוני קפריסין ובעיתוני הערב.

כאשר מלחמת השיחזור הקפריסאית היתה בעיצומה, לא הרגשה ממשלת דויד בן גוריון כל צורך ביידידות כזאת. להיפך, היא אירחה בישראל חיילים בריטים שבאו לנוח מפעולותיהם הדיוניות באי, ניצלה כל הזדמנות להפגין אהדה לציבא ולצי הבריטי, בנייהברית מתקופת מייבצע סיני-סואץ. הקולות המעטים שהזכירו מפני קו זה (ראה איגרת העורך בעמוד 2) נשארו קולות קוראים במדבר הדיני.

זכרון לוחמים. החודש נסתבר כי בני קפריסין נהגים לא רק בכשרות לחמה, אלא גם בכשרות לזכרון. הנציגים הישראלים אמנם הגיעו למושל הבריטי ולשלושה מחברי ה' ממשלה החדשה, אולם לא נימוסיו של קולק, אמן השנור שהמס עבר את לבם וכיסם של מיליונרים אמריקאיים, ולא החיוך המפורסם של משה דיין, לא שינו את המצב. "אנחנו רוצים לחיות בשלום עם כל עמי המרחב", אמר הבישוף מאקאריוס. הוא לא היה מוכן להתחייב ליותר מזה. היה ברור כי קפריסין היחידה, כמו יוון עצמה, לא תמנה לקשור קשרים דיפלומטיים אמיתיים עם ישראל. לא תעשה דבר העלול להרגיז את ארץ-הנילוס, בעלת המיעוט היווני הע' שיר.

כשחזרו שני השליחים, העמידו פני תמים, ניסו להכחיש בכלל את קיומה של השליחות בישת-המול. "לביקור לא היה שום רקע מדי-ני!" קרא טדי קולק בבטאונה הקבוע של קבוצת החצר, מערב. "ראש הממשלה לא ידע כלל על נסיעתנו!"

אסונות

מוות עם הודעה מראש

מכונת המשא האדומה שסמפרה 00044, ועל חרטומה מצוירות המילים: עין-גדי, שכבה על גבה בצד הכביש דימונה-באר שבע, כשגלגליה מסתובבים באוויר וצופרה צופר ללא הרף, מתחתיה היו מונחות 34 גופות של צעירים בגיל 16, פצועות ומרומסות קות בחלקן. ארבע מהן, של שלוש נערות ונער אחת, היו ללא רוח-חיים.

היה זה סופה של נסיעה שנועדה להתחור היתה את קבוצת תלמידי בית-הספר החק' לאי בחדרה, שבילו עשרה ימי עבודה, במסגרת שירות העבודה האומי, במחנה הגנ"ע בעין-גדי. ועדת חקירה מיוחדת, שתמכס בשבוע הבא, תצטרף לקבוצת את מידת אחריותם של הגורמים השונים לאסון. לארבע המשפחות השכולות, שאיבדו את בניהן, ולחצי הטיסה הנעדרת והנעדרת ש' שאר בעלי-מום, לא תעזור הוועדה. היא תתירע ודאי על נגז התאונות בדרכים ועל חוסר-הזהירות של הנהגים. אולם קשה לה' ניח כי היא תגנה את האשמים האמיתיים. ובאסון הגיוון קיימים אשמים מוגדרים מאד. לפני הוועדה תובא עדות מחתירה אחת, של אדם, ששבועות רבים לפני שהתרחש האסון, התריע על כך שהוא עומד להתרחש, ואיש לא שם אליו לב. תהיה זו עדותו של בנעמי יפה (22) מתלי-אביב.

פיצוץ ההעלאת המוראל. כאשר סיים יפה את שירותו הצבאי כסמל חבלה, חיפש אחרי מקצוע אורחי, החליט להפוך למדריך גנ"ע, השכלתו, התיכונית, וקורס השתלמות שער, הכשירו אותו לתפקיד זה.

בספטמבר 1958, עם תחילת שנת-הלימודים, (המשך בעמוד 8)

* עד היום אין לישראל שגריר או ציר ביוון. מיוצגת רק על-ידי "נציג דיפלומטי" באתונה, בעוד שיוון מיוצגת בישראל רק על-ידי קונסול כללי.

שבע דקירות סכין

תורה

הרצח בוצע 15 דקות אחר חצות. הסכין מטבח מושחת היטב, שהונפה ביד אלמונית, פילחה את גווה של תחיה שבע פעמים תקע הרוצח את סכינו בגוף האשה, עד שהצליח לשסע את העורק הראשי בצווארה. תחיה רובינשטיין, מתבוססת בדי מה, צנחה על דרך העפר. (העולם הזה 1061).

ארבע ידיים תפסו בגופה החמה, גררו אותה עד לתעלה הסמוכה. רכבת-משא מאר חרת התקברה במהירות לפסים שחצו את דרך העפר בחוף שטן. האיטה את מהלכה וצפרה ארוכות. הדרך היתה פנויה והיא המשיכה במהירות לעבר היעד — חיפה. שתי הדמויות שרכנו על הגופה, נבהלו מצפירת הרכבת, ועלמו ללא קול. גחיתה של תחיה רובינשטיין נשארה מוטלת חציה בתעלה וחציה על הדרך, מוסתרת בין השיחים.

שם, שש שעות לאחר מכן, גילה אותה אהרון לוי, פועל במכון החוטרינארי בחוף שטן. תוך עשר דקות היתה ניידת המשטרה במקום. חיוור ורוטט כולו סיפר לוי לשוט-רי הניידת: "הרגשתי במשחו שבכל מתוך השיחים, ניגשתי למקום וראיתי אותה מתה."

בצהריים, 12 שעות לאחר ביצוע הרצח, שמה המשטרה את ידה על החשוד הראשון. היה זה יוסף עזארי (29) רועה-זוגות בחוף שטן ומורפניסט מושבע. שעות מועטות לאחר מכן, כשהוא רגוע בהשפעת כדורי פרודורמיל שקיבל מקצין המשטרה קרל זינגר, הודה עזארי בפה מלא: "תחיה באה אלי ב-11 בלילה. היא בקשה ממני שאגן עליה. בעלה, בנימין רובינשטיין, איים עליה שירצח אותה. לקחתי סכין מטבח להגנתי ויצאתי אליה. היא החלה ללסוף אותי והב' סיחה כי רק אותי היא אוהבת. אמרתי לה שהיא מוכרחה לחזור לבעלה. להכתי לל-וות אותה. הגענו עד השביל. תתאם הגיח בעלה. הוא דחף אותי וגרר אותה עמו. ראיתי אותו מניף עליה סכין. נבהלתי וברחתי."

בהתאם לעדותו נעצר גם בעלה של הנר-צח. 48 שעות לאחר מכן, העיד זינגר בפני שופט חוקר: יש לנו עדויות מרשיעות לגבי שני החשודים. אני מבקש לעצור אותם עד גמר החקירה.

השופט נענה לבקשה, עצר את יוסף עזארי ובנימין רובינשטיין באשמת רצח תחיה רובינשטיין.

כך החל משפט הרצח: היועץ המשפטי נגד יוסף עזארי ובנימין רובינשטיין — משפט הרצח המסובך והמורו ביותר בתולדות מדינת ישראל.

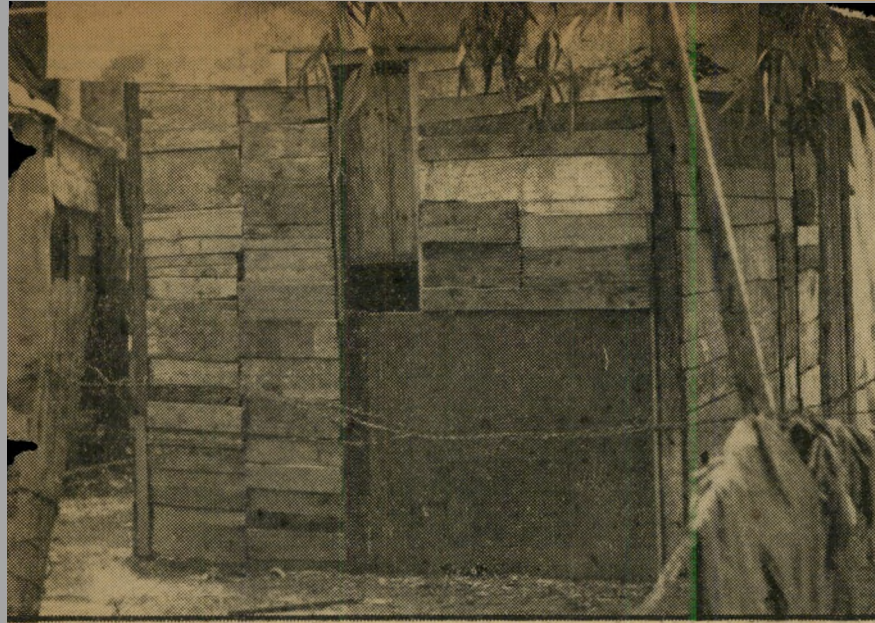
★ ★ ★

700 ל"י תמורת אשה

תחיה רובינשטיין היתה דמות מרכזת הן לתושבי העלובים של חוף שטן והן לניידת המשטרה שבקרו באזור. כי הצעירה השחרחרת וההיננית, שהתמחתה במקצוע מכניס, ספרות נשים, העדיפה להר' רחיה את לחמה ולפרנס את בעלה בנימין במקצוע מכניס פי כמה — המקצוע העתיק ביותר בעולם.

תחיה, שנולדה למשפחת סוחרים אמידה בחדר הכרמל, הכירה את בעלה השני, בנימין, לאחר שפקדה אותה האכזבה הנוראה של חייה: בעלה הראשון, צעיר חיפאי בן גילה, משה שפירא, התגרש ממנה לאחר חודשים אחדים של נישואים רצופי מריבות, בות, התחלק במהירות לארצות-הברית. היה זה מובן שתחיה הנפחתה, העדיפה את חברתו של בנימין, המבוגר ממנה בשנים אחדות, על חברת בני-גילה. בנימין, ששרת קודם לכן כשומר בירושלים, התמחה בחקיי רות במדור הבילוש שם, עבד אותו זמן כפועל בטולד בונה. גם הוא לא רחה רוב נחת בחייו. הציע לתחיה לבנות בית משור תי, חודשים אחדים לאחר שהכירה. תחיה נעתה להתלהבות להצעה.

גם הנשואים השניים לא עלו יפה. בנימין, שעלה לישראל מפולין לאחר קום המדינה, התפרנס לאחר שחרורו מצה"ל בכל מיני עסקות מפוקפקות, שהביאוהו עד לחוף שטן. הוא ניסה להתנער, התגיס למשטרה

משכן האהבה

היה המקום האחרון בו נראתה תחיה רובינשטיין בחיים. לאחר שנמלטה מבעלה הגיעה אל מאהבה יוסף עזארי, ביקשה את חסותו. עזארי יצא ללונדון בחזרה לביתה, הובילה לקראת סופה המר.

עד 12 בלילה, כמו כן נעדר חומר עדות חשוב: הסכין בה בוצע הרצח. אם לא היה די בזה, החל עזארי לשנות את עדויותיו. מבלי שראה כלל את רובי-שטיין, מסר עזארי, שתשוקתו למורפיום גרמה לו להשתולל, עדויות סותרות לחוק-רי.

לאחר שהכחיש כל שייכות לרצח, שינה עזארי את דעתו, ביקש — תשעה ימים לאחר מעצרו — לקרוא לקצין חוקר אחר. בפני זבולון בויס, שהובהל למקום מעצרו, התוודה עזארי: "רצחתי את תחיה. אני מוכן להודות בכל. תן לי רק זריקת מורפיום." בויס ניצל את ההזדמנות. "אינני מוכן לדבר אתך," אמר לו. "אינני מאמין לך בכלל. אם אתה אומר שרצחת את תחיה — היכן הסכין?"

עזארי לא התבלבל. "בוא אתך," הזמין את בויס, "תקבל את הסכין. תקבל כל מיני דברים."

בויס ציחה לשחרר את עזארי. בליווי של משמר מזון חזר עמו למקום הרצח. במר' חק של כארבעים מטר מהמקום שבו, לפי המשווער, נרצחה תחיה, מצא עזארי סכין מטבח. על הלהב הותק בלטו סימנידים. אולם לא היה זה הכל. עזארי, שטען כי הבגדים בהם נעצר היו עליו בליל הרצח, הוביל את החוקרים לצריפו הקודר בחוף שטן. דחה הצידה את אמו הנוקט שהסתערה עליו בנשיקות ובכי, גילה בפני החוקרים חבילת בגדים. כשפתח בויס את החבילה מצא זוג מכנסי עבודה וזיטס מקומט מוכי-תמים בדם. ביקר בלטו שני כתמים — על כתף המעיל ועל חופת השורחל.

חקירה מעבדתית הוכיחה כי סוג הדם שנמצא על הסכין ועל הבגדים זהה עם סוג דמה של תחיה — סוג 0. מאוחר, חיפושים שנערכו אצל בנימין רובינשטיין לא העלו דבר. רק כשהגיעה המשטרה אל ירידה שלו, אצלה התאכסן רובינשטיין לפי עדות בליל הרצח, נמצאה שמיכה מוכתמת בכתם דם יחידי. גם דם זה היה זהה לסוג דמה של תחיה, אולם איש המעבדה קבע כי היה זה כתם ישי.

★ ★ ★

זריקת, רק לאחר הוראה

עיקר המאמצים של המשטרה התרכ' זו עתה בנסיגות לשבור את רובי-שטיין. אמנם בהצהרתו בשבועה של עזארי לפני שופט-שלום-חוקרת מרים שטרקמן, הכחיש עזארי את הכל, הודה במה שרצו החוקרים, רק לאחר שלא קיבל את מנת הסם המבוקשת. אולם לאחר מאמצים רבים היה בידי זינגר ובויס המסמך הדרוש: הוד' אתו של עזארי בריחתה של תחיה רובי-שטיין בשותף פעולה עם בעלה בנימין. לעזארי ניתנה זריקת המורפיום לאחר שחתם על ההודאה.

אולם רובינשטיין היה אגוז קשה לפצוח. למרות שהוחק בצינוק משך ארבעה חדשים, ולמרות שנאמר לו השכם והערב כי יש כנגדו עדות מרשיעה, הובטח לו כי אם יודה יועמד לדין רק על שותף פעולה, לא הסכים רובינשטיין לתתם על המסמך המרשיע. טענתו, עליה חזר באוזני החוקרים ללא כל

* משם הועבר רק אחרי שהגיש בקשה לצו-עילתנאי נגד שר המשטרה ונציב בתי הסוהר.